

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789488400/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

LYS OG SKYGGER

Hos personalet ved skuespillet vandt jeg imidlertid mange vel-
yndere og især velynderinder mellem de ældre damer; blandt dem
doværende madam Wexschall (siden fru Nielsen), hvis godhed og
venlighed jeg satte stor pris på. Hun indbød mig ofte til sig i sit
hjem, hvor flere åndrige personligheder havde adgang, som jeg alt
havde lært at kende hos fru Gyllenbourg; også hun og sønnen
kom i dette hus, saamt flere af deres omgangsvener som professor
Möhl, professor v. Schmidten og dr. David. Da sæsonen var tilen-
de, indbød madam Wexschall mig til at følge med dem og blive
hos dem en månedstid i Ermelundshuset, hvor de i ferien ville lig-
ge på landet. Dette var en stor lyksalighed for mig, der i høj grad
elskede skov, sø og mark; min længsel efter at opholde mig i
længere tid midt i en dejlig natur skulle jeg få stillet for første
gang, og det i h e n d e s selskab. Hjertet hoppede af glæde i mig
ved tanken herom. Jeg drog da ud med dem på den bestemte dag,
og uforglemmelig er mig dette ophold. Når jeg her vandrede ene
om i skov og mark, genkendte jeg næppe mig selv. En følelse, en
ubeskrivelig følelse af lykke og glæde gennemstrømmede da mit
hele væsen, og idet jeg gik og plukkede de utallige små blomster
og græsarter, som snart blev bundne i buketter, snart i krønse, øn-
skede jeg, at jeg således kunne blive gående hele mit liv – en sådan
fylde lå der for mig i denne ensomhed – en fylde, syntes mig,
som intet selskab kunne erstatte. Mange små romantiske sværme-
rier faldt mig ind; jeg talte til fuglene, til blomsterne, til skyerne
og så vink af noget overnaturligt i det, de fleste vel ikke ville ha-
ve anset. Undertiden gik denne stille lykke over til et vemod, der
fremkaldte heede, men velgørende tårer.

[En dag under mit ophold på dette sted foregik der noget i mig,
der senere i høj grad har vakt min forundring, thi det viste mig,
at der på bunden af min sjæl var dæmoner, jeg måtte vogte mig
for. Madam Wexschall havde et eneste barn, en lille pige på 4 til
5 år. Dette barn bidrog meget til min lyksalighed; jeg kælede for
det, som for alle små børn, og hun og jeg var de bedste venner.
En dag gik jeg ene med den lille pige i det tykke af Ermelunds-
skoven; da overfaldt mig en – hvad skal jeg kalde det – en ond
og ubegribelig lyst. Hendes glæde og latter blev mig på én gang